

N o r m æ n d !

Da Vi efter Opøsningen af Eders Forening med Danmark overtog Styrelsen af Norges Anliggender, var dette for at forhindre, at ikke Borgerkrig og Partie-Vand skulde sønderlide Eders elskede Fødeland.

Eders Ønske kaldte Os til Norges Throne, Vi fulgte Eders Rald; Eders Tillid og gode Sag fordrede Vor Deeltagelse. Vi besluttede at underkaste Os enhver Opoffelse, for at føre Eder hine Goder indse.

Vel oinede Vi de Farer, som i en ulige Kamp truede at tilintetgjøre Eders og Vort Haab; men Vi kunde umuligen fatte, at Europas mægtigste Stater vilde forene sig, for at undertrykke et ædelt og uskyldigt Folk, hvis billige Ønske var Frihed og hvis eneste Attraae var Uafhængighed.

Imidlertid lode Sverrigs mægtige Bundsforvandre Os ved deres Sendebud erklære, at Norges Forening med Sverrig var uigjenkaldelig besluttet. Det er Eder bekjendt, at Vi vare villige til at opofre en personlig lykkelig Stilling, naar et sammenkaldt Storthing fandt, at dette kunde berede Folkets Held, men det er Eder ogsaa bekjendt, at de Vilkaar, som da bleve tilbudne for en Vaabensstilstand, vare af det Slags, at Vi ikke kunde antage dem, forinden Krigslykken blev prøvet, idet de vare stridende mod Grundloven.

Vi maatte saaledes beklage, at Vore redelige Bestræbelser for, at undgaae Krigen i Norden, bleve frugtesløse.

Norges udstrakte Grændser og Søhytter havde gjort det nødvendigt

at fordele Tropperne. Sverrig rustede sig med Ansirengelse paa flere Steder, og uvis om, paa hvilken Deel af Riget dets Angreb kunde ventes, maatte Vi vælge en Stilling, hvorfra Vi baade kunde dække Rigets indre Provindser, og tillige ile de trueede eller anfaldne Puncter til Hjælp. Glommen syntes i denne Henseende at tilbyde de fleste Fordele.

Med Efterretningen om Fiendens Indbrud over Ide - Sletten og Svinesund, ilede Vi at samle et Armeecorps i Raskkestad, for ved et Angreb fra denne Side at standse Fienden fra at faae videre Fremgang; men Frederikstads usformodede Overtagelse nødte Os til at søge Glommen, thi Fienden havde derved vunden en sikker Overtagelse, og Veien til Christiania kunde forceres.

Overtagelsen til Goes kunde Fienden ved ideltige Landgange tournere vor høire Flanke. En langvarig Blokade af Engelsk og Svensk Sømagt havde hindret Magazinernes tilstrækkelige Forsyning; de vare næsten udtømte, og Mangel paa de fleste Nødvendigheder trueede at knække det Mod, som Fiendens Overtagelse ei kunde bære. Rigsforsamlingens Afsendte bleve ei modtagne af det Engelske Ministerium, og kom saaledes tilbage uden Haab om Hjælp eller Formildelse af dette Riges fiendtlige Forholdsregler.

Under disse Omstændigheder foreslog Sverrig en Vaabensstilstand. Af de to Fæstninger, hvis Besiddelse af Svenske Tropper i de afbrudte Underhandlinger var omtvistet, var den ene allerede i deres Magt, og den anden afskaaen af Undsætning og bombarderet. Krigslykken havde erklæret sig imod Os, og Fortsættelsen af Kampen i nærværende Stilling maatte berede Fædrelandets Udslæggelse.

For at afværge dette, og for at give Folket Leilighed til, at skjøne Rigets Tilstand ved et berammeth Storthing, gjentog Vi Vort Tilbud villigen at træde tilbage fra den lykkelige Stilling, hvortil Eders Tillid havde kaldt Os.

Baabens Tilstanden og Conventionen af 14de Dennes bleve under- tegnede, og i Folge deraf have Vi ved Rescript af Dags Dato til samtlige Overøvrigheder ladet sammenkalde et overordentligt Storthing, at aabnes i Christiania Fredagen den 7de October dette Aar.

Elskede Norske Folk! kun den bydende Nødvendighed — det vilde I ikke omtvile — kunde bevæge Os til et Skridt, som Eders Hengivenhed gjorde Os dobbelt smerteligt. Vort Attraae var, at fortjene Eders Kjærlighed, Vort Trøst er Overbeviisningen om Eders Sindelag, og den Bevidsthed, at Eders Vel var Maalet for alle Vore Handlinger.

Givet paa Moss den 16de August 1814.

Under Vort Haand og Rigets Segl.

Christian Frederik.

(L. S.)

v. Holten.